

**RAAD VOOR
VREEMDELINGENBETWISTINGEN ARREST**

**nr. 13.623 van 3 juli
2008 in de zaak RvV X
II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 28 september 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 augustus 2007 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam, volgens haar verklaringen, België binnen op 6 juli 2005 en diende op 7 juli 2005 een asielverzoek in.

1.2. Op 23 augustus 2005 werd het asielverzoek van verzoekster als onontvankelijk afgewezen door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Deze beslissing

werd, op 20 oktober 2005, bevestigd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Op 30 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

Artikel 7, eerste lid, 1 ° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het

beroep:

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het algemeen principe van goed bestuur.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten daar zij niet beschikt over een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling. Door louter voor te houden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is toont verzoekster voorts niet aan dat de motivering niet pertinent en draagkrachtig is. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Waar verzoekster nog betoogt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom haar verblijf niet kan geregulariseerd worden op basis van familiale en medische redenen en dus geen rekening houdt met de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet die zij op 1 augustus 2007 ingediend heeft, dient gesteld te worden dat ter terechtzitting is gebleken dat deze aanvragen bij beslissingen van 19 december 2007 en 11 januari 2008 onontvankelijk verklaard werden door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, zodat verzoekster geen belang meer heeft bij dit

onderdeel van het middel. Tevens wijst de Raad er op dat de loutere indiening van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld (cfr. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006) en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, zodat niet kan ingezien worden welke regels van goed bestuur zouden miskend zijn of waarom het feit dat verzoekster twee machtigingsaanvragen indiende bij de motivering van de bestreden beslissing in aanmerking zou dienen genomen te worden.

Een schending van de, in het eerste middel aangevoerde, wetsbepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen principe van goed bestuur en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij geeft aan dat zij, in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft uitgelegd dat zij om medische redenen niet naar Burundi kan terugkeren. Verzoekster stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom de uitvoering van de bestreden beslissing niet tot onmenselijke en ontorende behandelingen zou leiden.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van het EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit die ruimer is dan deze die voortvloeit uit de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet en waarvan, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, geen schending is aangetoond.

Daarnaast dient, ten overvloede, te worden opgemerkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM slechts kan weerhouden worden indien verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoekster verwijst weliswaar naar medische verslagen, waaruit voornamelijk blijkt dat zij lijdt aan een depressie, doch maakt niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst niet zou kunnen beschikken over een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling, waardoor zou moeten besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst, tot gevolg heeft dat zij gescheiden wordt van haar familieleden en vriend en haar depressie kan verergeren kan niet beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig, in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing sluit trouwens niet uit dat verzoekster later, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, alsnog tot een verblijf in België toegelaten wordt.

Wat betreft de aangevoerde schending van het principe van goed bestuur kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen principe van goed bestuur en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster licht toe dat zij, in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verklaard dat zij over een daadwerkelijk rechtsmiddel wenst te beschikken ten aanzien van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 oktober 2005 en dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit gegeven. Zij benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Belgische Staat reeds veroordeeld heeft, en zij, ingevolge deze rechtspraak (EHRM, Conka v. België, 5 februari 2002), tot een verblijf dient toegelaten te worden tot over haar beroep geoordeeld werd.

Artikel 13 van het EVRM kan evenwel, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen, zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Verzoekster blijft verder in gebreke aan te tonen dat zij, doordat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, niet langer beschikt over een effectief rechtsmiddel ten aanzien van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zelfs indien zij het Belgisch grondgebied verlaat heeft dit immers niet automatisch tot gevolg dat zij haar belang bij de door haar ingestelde procedure voor de Raad van State verliest of dat de ingestelde procedure zonder voorwerp wordt. Verzoekster kan zich ter terechtzitting immers laten vertegenwoordigen door haar raadsman en de bestreden beslissing bepaalt niet dat verzoekster dient terug te keren naar Burundi, doch slechts dat zij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten.

De Raad merkt voorts op dat uit het door verzoekster geciteerd arrest Conka niet zonder meer kan afgeleid worden dat, in afwachting van een beslissing van de Raad van State over de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij een asielverzoek wordt afgewezen, een vreemdeling tot een verblijf in het Rijk dient te worden toegelaten. Uit het geciteerde arrest blijkt slechts dat de vreemdeling die onderworpen wordt aan een verwijderingsmaatregel, die een schending zou kunnen inhouden van een door het EVRM beschermd recht, over een effectief rechtsmiddel dient te beschikken. Het is niet betwist dat een dergelijk rechtsmiddel bestaat. Teneinde gevolg te geven aan het arrest Conka heeft de Belgische wetgever, via de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, immers een artikel 39/82 in de Vreemdelingenwet ingevoerd. In deze bepaling wordt voorzien in de mogelijkheid om de schorsing van een beslissing te vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in het kader van deze procedure verplicht om binnen de tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak te wijzen en in afwachting van een arrest van de Raad is geen gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel mogelijk. De effectiviteit van deze beroepsprocedure wordt geenszins betwist.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van het principe van goed bestuur kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen principe van goed bestuur en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij stelt dat zij, in haar aanvraag om op basis van artikel 9bis, van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, benadrukt heeft dat zij haar privé- en familiaal leven in België leidt en voert aan dat de bestreden beslissing dit element niet in aanmerking neemt. Zij stelt dat zij ontdekt heeft dat twee halfzussen en een halfbroer in België verblijven en dat zij deze familieleden vaak ontmoet en door hen gesteund en getroost wordt.

De Raad wijst er op dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven er sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM - deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.742). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij een dergelijk nauwe relatie met haar halfzussen of halfbroer onderhoudt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster erkent initieel zelfs niet op de hoogte geweest te zijn van het feit dat deze familieleden in België aanwezig waren en dat zij ook niet bij hen verblijft. Artikel 8 van het EVRM waarborgt bovendien hoe dan ook geen recht om zich in een welbepaald land te vestigen (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996). Verzoekster werd nooit gemachtigd of toegelaten tot een verblijf in het Rijk en kan daarom bezwaarlijk voorhouden dat de vaststelling dat zij illegaal in het Rijk verblijft en haar bevolen wordt het grondgebied te verlaten een inmenging uitmaakt in haar privé- en gezinsleven.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en van het principe van goed bestuur kan worden verwezen naar de bespreking van de vorige middelen.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd, er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend acht door:

mevr. Ch. BAMPS dhr. G. DE BOECK, mevr. J. CAMU dhr. T. LEYSEN,

De griffier,
kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, rechter in
vreemdelingenzaken, toegevoegd griffier.

De voorzitter,

**T. LEYSEN.
Ch. BAMPS.**

